

DRAMA

Què és?

El drama és un gènere cinematogràfic que tracta sobre els conflictes humans centrats en els sentiments (la passió amorosa, el desamor, la infidelitat, etc.), amb l'objectiu de commoure l'espectador. Una derivació que resulta a vegades difícil de distingir és el "melodrama", que podem definir com històries exageradament romàntiques amb personatges descrits amb una gran senzillesa i d'argument poc probable; de vegades es posa més detall en els vestuaris i els decorats que en trama, que sovint és molt sentimental. Als melodrames la virtut acostuma a triomfar al final i el dolent sempre rep el seu càstig.

Mestres del melodrama

Un dels mestres del melodrama mut fou D. W. Griffith. En moltes de les seves pel·lícules, Lillian Gish, interpretava la innocent heroïna, però l'estil de Griffith va passar de moda amb el temps i les heroïnes esdevingueren persones més mundanes i no tan innocents, com Clara Bow i Gloria Swanson. La pel·lícula més important d'aquesta època va ser l'obra de Murnau *Amanecer* (1927) on una esposa abnegada rescata el marit de la influència d'una elegant dona de ciutat.

Actrius dramàtiques

Entre les millors actrius que han representat aquest gènere trobem a Bette Davis, Joan Crawford i Barbara Stanwyck.

Des dels inicis

El drama té una llarga tradició en el cinema, desde l'època de *Las dos tormentas* (1920), de D.W. Griffith, amb Lillian Gish interpretant a una noia orfe abandonada. Però no es va consolidar fins la dècada de 1930 i fins la del 1950 i va viure un dels seus millors moments amb els melos "lacrimògens" de Douglas Sirk a *Sólo el cielo lo sabe*.

Contrastat a les pel·lícules de guerra i els westerns dirigits a un públic masculí produïdes a Hollywood a les dècades dels 30's i 40's, el melodrama es considerava "cine per a dones". Destaquen de manera notable les adaptacions que es van fer de la novel·la *Mujercitas* de Louisa May Alcott els anys 1933 i 1949.

Els productors pensaven que només interessaven a les dones les relacions personals, les històries d'amor i matrimoni protagonitzades per sofertes i coratjoses fèmines. Les heroïnes eren sovint mares víctimes dels seus fills i dels convencionalismes socials. A la moral del moment hi va contribuir el codi de censura Hays (1930-1968) que obligava a mostrar de forma subtil el desig sexual, les transgressions, l'adulteri o les violacions. Sovint hi havia també una crítica implícita a la moral hipòcrita de la classe mitja.

El punt fort de Frank Borzage eren els idilis agredolços amb amants afrontant les adversitats. Va dirigir les seves millors pel·lícules a la dècada dels 30's, especialment les rodades amb Margaret Sullavan. John M. Stahl, d'altra banda, va portar a la pantalla adaptacions de novel·les sense caure en excessos, excepte a *Que el cielo la juzgue* (1945).

A la dècada de 1940 John Ford va destacar com un dels grans del gènere amb *Las uvas de la ira*, *La ruta del tabaco* i *Qué verde era mi valle!* William Wyler ens va obsequiar amb *Jezabel*, *Cumbres borrascosas* i *La carta*, mentre que a Itàlia Vittorio De Sica dirigia el drama *El ladrón de bicicletas* dins dels paràmetres del neorealisme.

Els efectes de la guerra es van notar en la producció cinematogràfica. Elia Kazan amb *Al este del edén*. Als 50's Douglas Sirk va fer *remakes* de pel·lícules de Stahl arrodonint l'edat daurada del melodrama de Hollywood i altres exponents destacats d'aquella dècada són *Un tranvía llamado deseo*, *La gata sobre el tejado de zinc* i *Dulce pájaro de juventud*.

Entre els anys 1960-1970 el cine dramàtic incorpora algunes innovacions amb el cinema d'autor, volent trencar una mica amb les històries més convencionals: *El gatopardo*, *La caída de los dioses*, *Muerte en Venecia*, *El sirviente* i *Mi vida es mía* en són bons exemples.

Més recentment, el cine dramàtic es manté fidel als seus principis i continua despertant les emocions dels espectadors amb pel·lícules com *El color púrpura*, *El piano*, *La lista de Schindler* o *El paciente inglés*.

L'alemany Rainer Werner i l'espanyol Pedro Almodóvar han recuperat en algunes de les seves pel·lícules trets de l'estil dels melos de Sirk, en canvi, *Lejos del cielo* (2002) de Todd Haynes, és una imitació perfecte del gènere.

Assumptes del cor

La història d'amor en el cinema només té una regla d'or: que la relació amorosa mai no s'esdevingui suaument; només quan la parella les ha passat ben magres, té dret a fer-se un petó final apassionat.

De aquí a la eternidad

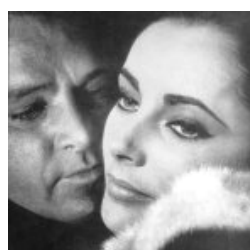
Arguments

Un dels més freqüents en les pel·lícules romàntiques era el de la parella en la qual al principi un no sentia atracció per l'altre.

De vegades l'obstacle que impedeix la felicitat de la parella és que un dels amants (o els dos) ja està casat, com en *Breve encuentro* (1945). Altres amants, com Laurence Olivier a *Rebeca* tenen dificultats per oblidar la parella que ha mort però l'ombra persisteix. Altres obstacles que han d'afrontar els amants de la pantalla són els prejudicis racials, com a *Adivina quien viene esta noche*. De vegades es feia patir encara més al públic perquè moria un dels dos, precisament un cop havia trobat "l'amor de la seva vida" situació que passa a *La dama de las camelias* (1936).

Parelles populars

A la pantalla hi ha hagut diverses parelles extremadament populars: Greta Garbo i John Gilbert, Joan Crawford i Clark Gable, Katharine Hepburn i Spencer Tracy, Elizabeth Taylor i Richard Burton, (aquests tant a la pantalla com a la vida real en són bons exemples).

"Estoy empaquetando mis cosas en el pañuelo que usaba mi madre cuando iba al mercado. Y me voy del valle. Y esta vez, no regresaré jamás"
(¡Qué verde era mi valle!, 1941)

PELIS DEL MES

MARÇ

DRAMA

